

На сутринята пакъ всички бѣха на нивата преди зори.

Единъ день слънцето препичаше по-силно. Полето ехтѣше непрестанно отъ пѣсни, смѣхъ и провиквания... Къмъ пладне нѣкой извика отъ срещния баиръ съ страшенъ гласъ:

— Спрете, хеей!.. Стига пѣсни!.. Чичо Добри умрѣлъ въ София.

Гръмъ порази всички. Вкамениха се по мѣстата си. Полето въ мигъ занѣмѣ...

Дѣлчовата майка, която женѣше на нивата, изпищѣ, хвърли сърпа и хукна къмъ дома. Дѣлчо се спусна следъ нея просълзенъ. Затичаха следъ тѣхъ мнозина... Другитѣ жетвари се заозъртаха смаяни и единъ следъ другъ напуснаха нивата съ наведени глави.

У дома Дѣлчо разбра, че чичо му Вельо заминалъ за София още сутринята съ най-бързия конь. Дѣлчо ронѣше сълзи, обикаляше изъ двора следъ майка си и изведнажъ извика.

— Да вървимъ, мамо!..

Майка му го погледна, грабна едно отъ братчетата му за ржка и заедно съ Дѣлчо припнаха пеша за София. Дълго време тичаха. Минаха презъ първото близко село. Тамъ вече всички знаеха за тѣхното нещастие и мнозина, като клатѣха глава си шепнѣха:

— Горкитѣ деца!

Най-сетне, капнало отъ умора, Дѣлчовото братче заплака:

— Уморихъ се!.. Не мога вече да тичамъ!...

Тогава тръгнаха по-бавно. Минаха презъ второ село, безъ да спиратъ. Взе да се стѣмва. Черни облаци изкочиха като изъ невиделица и покриха небето. Чу се гръмъ... Свѣтна се... После се чу втори гръмъ, а следъ това се заредиха единъ следъ другъ още много.

Задуха вѣтъръ. Закапаха едри капки дъждъ. Дѣлчо, майка му и братчето му бързаха... Нищо не ги спираше...

Дѣлчо бършеше скришомъ сълзитѣ си. Той стискаше зъби, за да не заплаче съ гласъ и изплаши братчето си. Все още не можеше да повѣрва той, че татко му е умрѣлъ!.. Татко му!.. Неговиятъ добъръ татко!.. И толкова младъ, едвамъ тридесетъ и три годишенъ!.. Не това е лъжа, страшна измама е!..